

EL DEMÓCRATA

ORGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 cénts.

Saldrá los domingos

Semestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales

No se devuelven los originales

Fiesta de Caridad

Al igual que al Hospital Asilo y otras instituciones de carácter benéfico, la hermosa institución «Casa Cuna del Niño Jesús», recibe insuficiente apoyo de las corporaciones oficiales para que pueda llevar a feliz término la alta misión por la cual fué creada. Por ello, a imitación de los amantes de aquellas instituciones, que periódicamente organizan fiestas y otros actos con el noble fin de subvenir con mayor desahogo a la obra piadosa de atender a enfermos y necesitados, las caritativas señoras que forman el Patronato de la «Casa Cuna» recabaron de la Junta del «Casino de Granollers» la celebración de una fiesta que les reportara unas pesetas para con ellas poder cuidar con mayor esmero a los pequeñuelos que se albergan en aquel santo hogar, en las horas en que sus padres han de consagrarse al trabajo para el sostén de la familia.

Aceptada con singular agrado, por la Junta del Casino, la hermosa iniciativa, confiése la misión de recogerla y llevarla a buen término a una comisión organizadora, para la cual fueron nombrados los señores don Alfredo Canal, don Amadeo Barbany, don Pedro Iglesias y don Amador Garrell.

Presidente de esta comisión lo es don Magín Anglés, a cuya actividad débese principalmente el éxito de sus gestiones.

Colaboradores inteligentes y entusiastas de esta comisión han sido, ya desde los primeros momentos, las distinguidas señoras y señoritas que forman la Junta del Patronato y que tan dignamente preside la virtuosa dama doña Conchita Albó de Gatell. A su labor débese la cooperación valiosísima de aquellos elementos que habían de hacer más atractiva la fiesta que se celebró el pasado domingo, con éxito muy superior a las esperanzas de sus iniciadores y organizadores.

Contando anticipadamente con la «Agrupación Artística» del Casino, solicitóse y se obtuvo el concurso de bellas y distinguidas señoritas, para que substituyeran a las actrices que fuese preciso, así como también el de los oficiales del batallón de Alfonso XII, que guardanece esta villa.

Se escogieron obras, repartieron papeles y dieron comienzo los ensayos. Y en tanto los improvisados artistas pugnaban a diario para obtener el deseado conjunto, y ora presagiaban un fracaso o auguraban el éxito ansiado, gente mezquina intentaba saciar sus odios laborando solapadamente para el fracaso de una fiesta cuya finalidad debe merecer tan sólo el apoyo y el elogio de todos los hombres buenos.

Ello guardó aún más los nobles senti-

mientos de los interesados en el éxito de la Fiesta de Caridad. Y a medida que se acercaba la hora de su celebración, crecía el entusiasmo y aumentaba la fe.

Invitados por la comisión organizadora, casi todos los propietarios de palcos del Casino cedieron éstos para la función, para luego adquirirlos, pagando muchos de ellos doble precio o más del fijado en los programas. Se obtenía el concurso de inteligentes soldados para realzar, con sus cantos, la labor de las señoritas y los aficionados, y se lograba también poder anunciar, como uno de los números del programa, a la charanga del batallón, cuyos oficiales, llevados de sus nobles sentimientos, rendían acatamiento a la belleza y al arte escénico

A la hora fijada, las nueve y cuarto de la noche del pasado domingo, el salón del Casino presentaba el aspecto de las grandes solemnidades. Los palcos y la platea, llenos de distinguida concurrencia, rememoraban en nosotros pasadas fiestas y recordaban los días más esplendorosos del Casino. Bellas señoritas, luciendo su gracia y gentileza; virtuosas damas, ataviadas con lujo señorial; ellos, con la corrección que les es innata. En el palco presidencial, las autoridades todas. El alcalde accidental, don Paulino Torras; el bondadoso cura párroco, doctor don José Clotet; el juez de instrucción, don Vicente García Tenreiro; el comandante militar, don Francisco Quiroga; el juez municipal, don José Soler. Y el diputado provincial don Francisco Torras Villá, en quien delegara su representación el presidente de la Diputación provincial, y una brillante pléyade de jefes y oficiales de Alfonso XII, venidos expresamente de Vich, presididos por el bizarro teniente coronel don Guillermo Wesolowski.

Aparece en el escenario la charanga y luego de haber interpretado «El patinillo» y «Capricho español», el inteligente músico mayor don Guillermo Fernández, vese obligado, para acallar los aplausos del público, a dirigir por dos veces la popular «Canción del soldado».

Un intermedio, durante el cual es despedido efusivamente el reverendo doctor Clotet, al retirarse del teatro, y aparece el pueblo gris, donde el maestro Rusiñol viviera la más hermosa página de su obra admirable. Comienza *L'alegría que passa*. Y en tanto en la plaza, soleada y polvorienta, dormitan los habitantes de aquel pueblo — vivo retrato de tantos pequeños pueblos — de la iglesia se elevan cánticos y oraciones, bellamente armonizados por el maestro Morera con los cantares de los obreros pueblerinos. *Tòfol*, el *panxa contenta* sin voluntad y sin ideales — encarnado por Pedro Terrades, — despierta, y su plática con *Joanet* — Amadeo Barbany — es un largo bos-

tezo que no trunca la presencia de *Tuies* — su mujer — en la que reconocemos a Magdalena Anglés — ni la de *Agneta*, la prometida de *Joanet* — que interpreta Antonia Coll. — Bostezan también al despertar, el *Alcalde* y *Geroni*, su viejo amigo, y vanse a *jeure a l'era*. Fuera ya esos dos personajes — vividos por Nicolás Godina y José Garrell — queda sólo en la plaza Joaquín Mora, el del *solitari*, prototipo del *tant-se-me'n-dóna*. Prosigue el canto que enerva y el monótono sonar de la campana confúndese con el golpear en el yunque, y el bostezo llega a su período álgido, cuando tres pequeñuelos — Cortés, Net y Abril — apercíbense de que vienen titiriteros y la llegada de éstos es presenciada y celebrada por todo el pueblo, que despierta alborozado de su eterna *bacaina*. *L'alegría ja és aquí*, dice el *Clown* — Amador Garrell, — con su hablar irónico y su risa burlesca; y del carruaje escénico, montado por el inteligente tramoyista Ernesto Villá, descenden en *Cop-de-Puny* y *Zaira* — Pepe Terrades y Pepita Robert

La estancia de aquellos pobres titiriteros, es como un rayo de luz para *Joanet* y una hora de alegría para el pueblo, que acude a la plaza, para ver la *función mónstruo*, en el preciso momento en que *Joanet* va a pegarse con *Cop-de-Puny*, por la brutal manera con que éste ha terminado su idilio con *Zaira*, con la gentil *Zaira*, que ha sorprendido al auditorio por la bella manera con que ha dicho la hermosa escena. Discurrea el *Clown*; hace ejercicios de fuerza *Cop-de-Puny*, que es admirado por su cómica brutalidad, y canta *Zaira* la canción de la bohemia, que nadie entiende en aquel pueblo y que provoca merecida ovación del selecto público del Casino. Una peseta que tira *Zaira* por el suelo, determina la súbita partida de los titiriteros, luego de rápida y acalorada disputa, quedando sólo *Joanet*, que hace volar su pensamiento hacia *Zaira*, la mujer ideal, la bella artista que, soñando la quietud de un hogar tranquilo, vese obligada a llevar su triste alegría por tantos pueblos como el que desaparece al bajar lento del telón de boca.

En el público estalla fuerte ovación. Pepita Robert es aclamada y sale a escena recogiendo flores y aplausos, rodeándola sus compañeros y sus amigas Camila Clot, Rosario Matas, María Campmany y Teresita Barbany, que, junto con las señoritas Coll y Anglés, han cantado los corales de la obra bajo la batuta de don Francisco Vilaró, que ha dirigido también el Quinteto de su nombre. Son todos a escena para recibir el aplauso del público; todos, menos Anglés, el anónimo director; Margarit, apuntador; excelente Borrell, el peluquero; Llobet Coma y Villá, que tanto han contribuido, de telón adentro, al éxito de la obra.

Ignoramos el efecto que en otros oídos pu-

dieran producir aquells aplausos de públic tan selecto y distinguido. En los nuestros sonaron a gloria, porque fueron como la respuesta a *enérgicas peroraciones* de un pobrete que días atrás pretendiera manchar la reputación de los estudiosos aficionados del Casino y la brillante historia de nuestra primera sociedad.

Ocupaba tercer lugar en el programa la representación de *Zaragüeta*. Y era esperada por el público con verdadera curiosidad, porque estaba confiada su interpretación a distinguidas señoritas y a los oficiales de Alfonso XII, cuyas aptitudes para el teatro eran de todos ignoradas. Mas, ya desde las primeras escenas pudo comprobarse que los improvisados artistas se sabían la obra, y, como a *papel sabido no hay cómico malo*; es por demás decir que la divertida comedia de Ramos Carrión obtuvo acertadísima interpretación por parte de todos y cada uno de los personajes que en ella intervienen, como bien lo demostraron los aplausos unánimes que resonaron en distintas escenas y al final de los dos actos, aplausos que a la terminación de la obra se prolongaron y fueron acompañados de olorosas flores como delicado obsequio a las actrices, hasta que recogió aquella prueba de entusiasmo el señor Fernández B., en bellas y acertadas frases de gratitud.

María Luz Morales, estuvo deliciosamente insinuante en el importante papel de *Marujilla*, y siempre a tono, cual verdadera actriz. Muy en su punto Antonia Coll, en su personaje, todo reposo y severidad; *Doña Dolores*, halló en ella su más justa expresión. Magdalena Anglés (*Doña Blasa*) revelóse perfecta característica; sabiéndonos a poco su excelente labor. Graciosa y gentil su hermana María Luisa, interpretando el papel de *Gregoria*, la fámula de la casa. Muy bien las cuatro, vistiendo los típicos trajes de la vieja Castilla.

De ellos, sobresalieron José M.ª Dueñas, por su admirable personificación de *Zaragüeta*;

Pedro Martínez, que estuvo insuperable en la interpretación del glotón *Don Indalecio*; y José Fernández B., que dijo con elogiada naturalidad su parte de *Don Saturio*; Los demás intérpretes, cada uno en su papel respectivo, coadyuvaron al éxito de la obra: Arturo Galán, en el papel de *Carlos*; Pablo Valledor, en el de *Pío*; Ramón Núñez, en el de *Perico*, muy justos, muy acertados.

Habían dado las dos de la madrugada cuando finalizaba la hermosa velada. Y el público salía satisfecho, y satisfechos quedaban todos de su labor. Pero los que más, los organizadores de la Fiesta de Caridad, que ha reportado al fin benéfico que les guiara, la respetable suma de 771 pesetas, según nos comunica en atento B. L. M., nuestro excelente amigo, el presidente del Casino, don Magín Anglés, a quien felicitamos, así como también a todos cuantos, en una forma u otra, aportaron su concurso a la simpática fiesta.

Ja ho esperàvem

L'actuari Comas, en el cafè del Liceu deia, per a que el sentís tothom, que en Paulí Torras no havia assistit al judici oral d'en Tardà per mera curiositat; i amb les seves peculiars reticències, donava a comprendre que s'havien fet determinats treballs prop dels senyors que componien el Jurat.

Ni l'amic Torras ni cap altre dels nostres amics, és capàs de treballar per a portar a la presó a en Tardà, per enemic polític i particular que ens sia, ja que creiem estar segurs de que l'impunitat de que creu gosar l'esmentat subjecte, li ha sigut injectada per ALGÚ que ha de tenir necessàriament l'habitut de cuidar d'empresonar, ademés d'haver adquirit el vici de considerar com propis els cabals dels demés.

D'altra manera no tindria explicació una tant extraordinària frescura, per a no dir inconsciència, com de la que disfruta en Josep Tardà.

Per això més directament que a aquest, considerem culpable de les possibles malifetes, a l'*imaginari (?) injectador*, al que farem sentir tot el pes de la justícia, si estés a les nostres mans el poder administrar-la.

De tot quant diem, així com de que en Paulí Torras no va parlar sisquera a cap de les persones que integren el Jurat, n'està ben enterat en Tardà, i ho té regonegut davant de persones que poden testimoniar-ho; per lo que compreguís el que té d'imbècil el fer declaracions com les apuntades al començament d'aquestes ratlles, com perillós resulta l'atribuir-se recusacions i èxits.

El triomf d'un granollerí

La Societat Vigatana de Concerts, de Vich, celebrà el prop passat diumenge, en aquell Teatre Principal, el segon concert d'aquest any, amb un escollit programa, magistralment interpretat per l'Orfeó Vigatà del Conservatori i l'orquestra Municipal, baix la direcció de son mestre Benet Morató Maynou, fill d'aquesta vila.

Estava compost el programa d'obres de l'Espadaler, Cumellas Ribó, Lassus; Bizet, Chaminade, Tchaikowsky i Morató.

En l'última de les tres parts de que consta va el concert, va estrenar-se una obra del jove mestre Morató per a chors i orquestra, titulada «Himne a la primavera» essent autor de la lletra d'aquesta composició, l'il·lustre escriptor i poeta vigatà, el canonge don Jaume Collell.

Ens plau verament, poder donar a nostres llegidors una idea de l'importància de l'obra esmentada, publicant-ne la lletra i una senzilla descripció de la mateixa:

HIMNE A LA PRIMAVERA

Lluminosa i de flors coronada
com núvia enjoyada,
Primavera gentil ha arribat;
i al sol que fulgura
deixondida i radiant la Natura
l'himne sant de la vida ha cantat.

Canta l'aucell penjant son niu
sota les rames verdejants;
a la boscuria tot reviu

EL BRESSOL DE JESÚS

TRÍPTIC

Poesia dedicada a tots els que contribuïren a la Festa de Caritat celebrada al Casino el dia 9

I

Mentres Sant Josep treballa,
Maria, bressa al seu Fill,
cantant-li cançons hermoses
fins que Jesús s'ha adormit
en aquell bressol tan maco,
tant blanc, tan nèt, tant senzill
que el seu pare va arreglar-li
i la Verge va guarnir
amb llençols de tela fina,
amb brodats tant exquisits
que donava gust de veure'ls.
Com no, si eren pel seu Fill!
I la mare, la gran Mare!
bo i de puntetes sortint,
després de besar-lo, anava
a ajudar al seu marit.

—Dorm, Jesuset— diu son pare,—
dorm i reposa tranquil
que nosaltres tenim feina
i abans no arribi la nit
hem d'entregar çò que arreglo
per sortir del compromís.
Dorm, Jesuset, bona estona,
dorm i reposa tranquil
que així no tindrem engúnia
puix ja's va acostant la nit.—

En tant els dos treballaven,
ell serrant i ella polint,

bo i cantant al Nin veïlaven
els àngels i els serafins;
i si acàs es despertava,
encar' que no molt sovint,
ells amb Ell joguinejaven
deixant als pares tranquils
perquè acabessin la feina
sense engúnia, sens neguit,
per a poder mantenir-se
en tant creixia el seu Fill;
els àngels, canta, que canta,
tocant arpes i violins;
i bo i jugant, feien riure
a Jesús, els serafins.

II

Un bressol, en nostra vila,
que es mou a impuls de l'amor
d'unes dones, dones santes
com la gran Mare del món,
bressola amb tot el carinyo
i aixopluga al seu redós
als fills de gent que treballa
guanyant, amb la suor del front
nostre pa de cada dia,
que és el més ric i gustós,
confiats que hi ha qui veïlla
als seus pobres infants.

Com el bressol de Maria,
és blanc, és nèt, és hermós,
tot guarnit de feltes fines
cosides amb tot l'amor;
en ell reposen i dormien
com Jesús, en sni bressol,
els nins pobres de la vila,
i vetllen son dolç repós

cuidant que res els hi falti,
buscant caritat per tot,
unes mares, bones mares,
com la gran Mare del món!

Dormiu, dormiu sens recansa,
fills del més sant dels amors!
Restin tranquils vostres pares,
tendres infants!, que el dolor
que sentien vostres mares
d'haver de deixar-vos sols
ja no el senten, ni s'engúnen
des que es va fundà el Bressol
que guarneixen bones dones
tant nèt, tant blanc, tant hermós
com aquell que hi bressolaven
a Jesús, el Redemptor!

Dormiu, jogueu sens recansa
fills del treball i l'amor!
Restin tranquils vostres pares
que àngels vetllen vostre són,
i els serafins joguinejen
amb el seu cant deliciós
fins que vostra mare us besa
i us dona el preuat liquor,
que és el nèctar de la vida,
amb el més gran dels amors.

III

Beneïda sia l'hora
que el Bressol es va fundar!
Bé n'hagin els que el sostenen
amb les seves caritats!

Be n'hagin tots els que vetllen
obra tant santa i tant gran,
que estalvia moltes llàgrimes,

que aconhorta molts pesars
a les mares, que treballen,
guanyant el pa dels infants!

Jo admiro les bones dones
que el treball s'han imposat
de que res als nins els falti.
Déu els ho premiarà!

I a vosaltres, donzelletes,
a tots els aficionats,
i als que són els nostres hostes,
els simpàtics militars
que vau deixar les armes
per cercar la Caritat...
Unes, cantant com els àngels,
i les altres, declamant;
aquells, amb ses agudeses,
rient i joguinejant;
aquests, amb sa valua
presentant amb realitat,
una bonica comèdia;
i tots junts, amb amor gran,
heu recaptat una almoïna
pels nostres petits infants
que en el Bressol s'aixopluguen
com el de Jesús, tant blanc...
Jo us admiro i aplaudeixo;
recomanant-vos, de pas,
que lo que heu fet un dia,
ho podeu fer altres tants;
que no mori en nostra vila
una institució tant gran
com és la que s'anomena:
«Bressol de Jesús Infant»!

ESTEVE GARRELL

Granollers, 14 juny de 1918.

tant al soley com al ombriu
brotant les flors ben odorants,
i flors i aucells canten a chor:
som al bon temps, visca l'amor!

Fosa la neu de la congesta
corren les aigües fecundants,
tot se vesteix de gala i festa
i'ls fruits novells van esclatant.
I al sol que fulgura
amorosa i radiant la Natura
canta l'himne d'Amor triomfant

DESCRIPCIÓ DE L'HIMNE

Comença l'orquestra amb un acord menor que es va perdent, i que simbolitza una de les últimes esgarrifances de l'hivern; tot seguit l'òboe deixa oír una petita melodia d'ansietat, esperant la somniadora Primavera, qual melodia va passant per tots els instruments en creixent, arribant en un *fortíssim* com a última senyal d'un hivern que desapareix lentament. Entre un petit murmurí de cel·los i contrabaixos, s'ouen els primers aucells que anuncien l'entrada de la Primavera, esclatant desseguida els instruments de metall el començament de l'HIMNE, deixant-ne cir diferents fragments l'orquestra fins més tard que s'uneix aquesta amb el chor, acabant tots junts amb un cant ple de vida, símbol de l'estació més bella de l'any.

Nosaltres ens congratulem en testimoniar a en Morató la més coral enhorabona, fent vos per a que es multipliquin els èxits en la seva lluïda carrera artística.

Per a donar una vera impressió a nostres lectors de l'èxit de nostre compatriota en la culta ciutat de Vich, ens plau copiar del periòdic «Gazeta de Vich», un estudi crític de l'obra que ens ocupa:

«Lo concert de diumenge. — Pot ben calificar-se de solemnitat musical la que congregà en lo nostre Teatre una nombrosa i selectíssima concurrència. Lo programa era sugereu tant per la part de orquestra com la del *Orfeo Vigatà del Conservatori*, i tant les obres conegudes com les que eran de primera audició arrencaren ardorosos aplausos, notant-se un visible progrés en totes les seccions.

Pero la espectació del públic era per la tercera part del Programa, que marcava la estrena del *Himne a la Primavera*, composició del Mestre Morató sobre la lletra que ja conel xen nostres lectors dictada pel canonge Collrell. L'obra d'en Morató nos revelà un veritable mestre que domina la tècnica fins al punt de que per ell ja no hi ha dificultats insuperables per assolir un conjunt de instrumentació i de massa choral que dona la sensació d'un poema simfònic ben ideat i perfectament arrodonit. L'influència wagneriana en l'*Himne a la Primavera* s'hi veu a primer entuvi; i si be que la onomatopeya en l'art musical és difícil de precisar, no obstant creiem que'l Mestre Morató ha lograt donar la impressió artística del final de l'hivernada i la joiosa aparició del temps primaveral. Si hem de ser crítics sincers, dirém que la part d'orquestra és de més vàlua que el del chor com a factura; pero de totes maneres lo conjunt resultà de grandios efecte, com ho demostrà l'ovació unànim i prolongada que meresqué del públic entusiasmant qui demanà amb insistència la repetició. Es obra aquesta que sempre serà escoltada amb fruïció i quedarà de repertori, essent molt d'aplaudir l'ajust i la briosa interpretació que donaren al *Himne a la Primavera* els músics i les tres seccions del *Orfeo Vigatà*»

Per a acabar, direm que veuríem amb gust i satisfacció, tots els aimants de les belles coses que interessan a nostra vila, que l'«Orfeo Granollerí» posés en estudi la composició del jove mestre Benet Morató, per a fruit-ne les bel·leses, i al propi temps creiem, i quasi en tenim la completa seguretat de que el simpàtic director de l'Orfeo, l'Aureli Font, posarà de la seva part tot quant estigui a son alcanç per a donar a Granollers una vera satisfacció, honorant a un dels seus fills més il·lustres.

Què passa?

Divendres en el tren de les deu del vespre, l'actuari en Joan Comas i Gruart, anava a Barcelona.

En Comas i Gruart semblava que fugia. S'amagava; no volia ésser vist. De sobte pujà en l'últim cotxe, arripint-se per a burlar la vigilància de qui procura estar *al tanto*.

L'Oña el va descobrir a l'arrencar el tren. L'actuari Comas, d'amagat i de nits fugint a Barcelona?...

No s'ha sentit pas a dir res?

V.

XIRINOLES

Acabada una certa vista, el President pregunta:

—¿Tiene algo que alegar el procesado?

—Si señor — respón aquest. — *Que el testigo señor La Roca, es enemigo político del que tiene la honra de ocupar el banquillo.*

I cà home! Tot lo més, enemic de raça!

Perquè ell és anglès, i tú et fas el *sueco*.

© ©

«La Publicidad», en un escrit fet d'*encàrrec*, ressenyant l'acte d'un cert judici, diu que el processat és una persona honorable, i que el mòvil del processament obeïa a intrigues polítiques.

Home!.. Una cosa és la política, i altra cosa la *numismática*.

Oi, Manel?...

© ©

El gròs diputat pel districte, senyor Lligé, havia d'assistir, el prop passat diumenge, a un homenatge que els obrers de la Pelleria Moderna de Mollet dedicaven al gerent senyor Lecante. El mateix dia, i a igual hora, era esperat també pels *nacionalistes* de Granollers, per a la celebració d'un acte al qual era indispensable la *magna* presència del diputat regionalista.

El senyor Lligé, en tal dia, feia lliit, víctima de la *passa* regnant

L'home no podia partir-se i parlar a l'hora a Mollet i Granollers.. i menys estant malalt. Hi han *epidèmies* providencials.

© ©

Amigo Ventura: Se ve tambien que tienes mucho trabajo con los sindicalistas de esa de Badecuerpo, pues el domingo te esperaban en Mollet para hacer no se que hicieron a un señor que hace pieles

Se ve que te has olvidado ya de los de Mollet.

Eres un veleidoso.

© ©

L'ex lliberal, ex-maurista i actual regionalista senyor Lligé, té l'oratória del *musol*.

Li organitzen una festa a Cardedeu, i ell, les mans a la *tripa*; hi ha *jaleo* a Vallromanes, i al tocar-li resumir els *parlaments*, cedeix la paraula al seu secretari particular, un aixerit *gazetillero* molt conegut a la *Publi*; el conviden a Mollet, i enganxa la *passa*; a Granollers li diuen que és indispensable la seva corpulenta presència en un acte *patriòtic*, i els 39 graus de *febren* o li permeten deixar el lliit...

Res; es veu que el *gran* Lligé es *reserva* les seves facultats oratòries per a fer *frente* a en Marcell Domingo, quan a les Corts es discuteixi l'*affaire* del llegat d'en Roca i Pi.

Ja veuràn, si en *trencarà de vidre!*..

© ©

Vetaquí que *allò* de que, gràcies a en Lligé, s'han enviat 21,000 pessetes per a arreglar la carretera, *gràcies*...

Sabem de la directa intervenció del nostre Alcalde en tal assumpte. I així ho podem demostrar documentalment; com també podem remarcar la planxa d'en Serra, que volia fer entendre al Consistori l'intervenció d'en Lligé en tal qüestió, precisament quan ja estava resolta favorablement.

Tot sovint falta a la veritat, l'invicte Serra; i com li manca la memòria, és clar, peus a la galleda.

I aquesta vegada, fins a genoll.

© ©

Històric:

En una de les últimes sessions del Congrés, un diputat que s'enfada si li diuen *obeso*, dormia en el seu escó, amb les cames estirades i caiguts laçament els braços, quan de sobte se sent que el president diu:

— *Se levanta la sesión.*

Allavors, el nostre home estirà més les cames, allargà els braços més mandrosament i feu un badall que ressonà en tot el saló. I va dir, obtenint un gran èxit *de risa*:

— Gràcies a Déu!

Es fama de que en Cambó, enfadat, va dir-li secament i en un tò no gaire amistós:

— Aquí, no s'hi dorm! Per a dormir, aneu al districte.

Tableau!

Nyic

Exàmens

A l'Institut de Girona s'han examinat els alumnes de l'Escola Municipal de segona ensenyança que dirigeix el doctor don Pere Rumbau.

Les notes obtingudes, honoren de debò al mestre i als deixebles. Vegi's, sino:

ARITMÈTICA. — Senyoretas Joana Coll, Maria Garrell i Maria Pujol, i Joan Bonany, *sobresalient*; Jacinte Calvet, Eduard Corbera i Miquel Diumaró, *aprovat*.

GRAMÀTICA CASTELLANA. — Joana Coll, *matricula d'honor*; Maria Pujol i Maria Garrell, *sobresalient*; Joan Bonany, *notable*; Jacinte Calvet, Eduard Corbera i Miquel Diumaró, *aprovat*.

GEOGRAFIA. — Joana Coll, *sobresalient*; Maria Pujol, *notable*; Maria Garrell, Joan Bonany, Jacinte Calvet, Eduard Corbera i Miquel Diumaró, *aprovat*.

CALIGRAFIA. — Maria Pujol i Eduard Corbera, *notable*; Maria Garrell, Joana Coll, Joan Bonany, Jacinte Calvet i Miquel Diumaró, *aprovat*.

LLATÍ 1.er — Joana Coll, *sobresalient*; Maria Garrell, *notable*; Albert Pujol i Emili Ferrer, *aprovat*.

ARITMÈTICA DEMOSTRADA. — Joana Coll, *notable*; Albert Pujol i Emili Ferrer, *aprovat*.

GEOGRAFIA D'ESPANYA. — Joana Coll, *sobresalient*; Albert Pujol i Emili Ferrer, *aprovat*.

© ©

Antonio Carbó, hijo de nuestro particular amigo Juan, ha examinado en la Escuela Industrial de Tarrasa sus dos primeros años de peritaje electricista, obteniendo brillantes notas, que le auguran un expedito y envidiable porvenir.

Muy de veras felicitamos a padre e hijo.

Imp. E. Garrell i Granollers : Teléfono 117

T.

LA PRÉSERVATRICE

Compañía de Seguros sobre Accidentes del Trabajo
y Responsabilidad Civil (carruajes)

REPRESENTANTE

MANUEL PAGÉS

Calle Nueva, 10 y 12 Granollers

Materiales Eléctricos A. E. G.

A. E. G. Thomson Houston Ibérica, S. A. Aragón, 285, Barcelona

Grandes existencias de

Motores Eléctricos de $1\frac{1}{2}$ A 200 H. P.

Conductores eléctricos : Cobre desnudo

Hilo de bobinas para reparaciones

Materiales de instalación

Interruptores de palanca

Material de alta tensión

Aparatos de medida

Lámpara EGMAR : Lámpara NITRA

ELECTRO-BOMBAS tipo KRISTALL

La mejor BOMBA, en cuanto a rendimiento, de no tener avería

Enviamos gratis Ingeniero para realizar estudios de instalaciones de Fábricas o Centrales

MANUEL ESQUIUS y ANGUERA

MÉDICO CIRUJANO

Calle Prim, 3 : Granollers : Teléf. 131

Bar La Bohemia

CENTRE DE SPORTS

ESPECIALIDAD EN SODAS
Y BÉBIDAS DE TODAS CLASES

VENTA DE VINOS, LICORES
Y CHAMPAGNES

SERVICIO DE RESTAURANT
SABADOS Y DIAS FESTIVOS

Precios económicos
Calle de la Palma, 17

Ha tastat vostè l'exquisit

ANIS BAGES?

Provi'l, que és el millor

FABRICANT

FILL DE R. CURA

Fábrica a Sant Fructuós de Bages

Despatx i magatzems a Manresa

Sucursals a Vich i a Sabadell

Representant a Granollers

JOAN FITÓ

12, Plaça d'en Perpinyá, 12

ALERTA! ALERTA! ALERTA!

Se ofrecen en esta población aguas minerales como procedentes de los manantiales VICHY CATALAN, sin serlo.

Llamamos la atención de los consumidores para que no se dejen sorprender y para que se fijen bien en las botellas que les ofrezcan, puesto que las de los manantiales VICHY CATALAN llevan tapones, cápsulas, precintos y etiquetas con el nombre «Sociedad anónima VICHY CATALAN», y, por lo tanto, dejan de proceder de dichos manantiales las que no los lleven.

Academia de Corte Parisièn

SISTEMA LARAUZA

dirigida por la profesora

Srta. Asunción Romaguera

Taller de Confección en ropa blanca

Clases en horas convenientes mañana, tarde y noche

Se cortan patrones a medida

Calle Ricoma, 64 GRANOLLERS